

РЕШЕНИЕ

№ 261

гр. Бургас, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев
Членове: Георги Хр. Иванов
                  Красимира Т. Донева

при участието на секретаря Милена Й. Софронова
в присъствието на прокурора Иван Н. Кирков
като разглежда докладваното от Георги Хр. И. Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20232100600732 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по повод жалба от Б.Потеров от АК-Бургас-защитник на подсъдимия И. Х. И., ЕГН:*****, против Присъда №98/17.05.2023 г. по НОХД №1871/2022 г. по описа на БРС, с която първоинстанционният съд признал И. И. за виновен в извършване на престъпление по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК, за което му наложил наказание лишаване от свобода за срок от три години при първоначален строг режим. Със същата присъда на основание чл.68, ал.1 от НК, районният съд е привел в изпълнение отложеното наказание лишаване от свобода в размер на три години, наложено на И. по НОХД №1162/2017г. на ОС-Бургас с Присъда № 4/10.01.2018г. като е определил строг режим на изтърпяване. РС е осъдил подсъдимия да заплати на гражданския ищец А.П.С., ЕГН *****, сумата от 6000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на престъплението по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 15.01.2020 г. до окончателното погасяване, като отхвърлил иска за горницата над 6000 лв. до пълния предявен размер от 10 000 лв. Възложил е на подсъдимия да заплати извършените в досъдебното производство разноски в размер на 2271. 90 лв., за експертизи, по сметка на ОД МВР Бургас, както и по сметка на РС-Бургас сума в размер на 210 лв., представляваща разноски в хода на съдебното производство за вещи лица, сума в размер на 240 лв., представляваща държавна такса върху уважения размер гражданския иск и сума в размер на 5 лв., представляваща държавна такса

за служебно издаване на изпълнителен лист. Осъдил е подсъдимия И. Х. И. ЕГН ***** да заплати на А. П. С., сума в размер на 1500 лв., представляваща направени разноски, за процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция. Разпоредил се е със веществените доказателства по делото.

С въззивната жалба се иска отмяна на атакуваната присъда, като необоснована и постановена в нарушение на материалния закон и признаване на И. за невиновен да е извършил престъплението по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК, за което е обвинен. Излагат се твърдения за липса на „противоправност“ на лишаването от свобода предвид изразеното от С. желание да остане в автомобила, както и за недоказаност на субективния елемент на деянието.

Във въззивното съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура Бургас счита въззивната жалба за неоснователна. Посочва, че с оглед доказателствената съвкупност РС правилно и обосновано е стигнал до крайния извод, че деянието, за което е предаден на съд подсъдимия е съставомерно по чл.142а, ал.3, т.1 от НК. Твърди, че пострадалата не е имала право на свободен избор да промени положението си, след като подсъдимият противозаконно я е заключил в автомобила. Моли обжалваният съдебен акт да бъде потвърден, като правилен и законосъобразен.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец адв.Колева моли въззивния съд да потвърди присъдата на РС като правилна и законосъобразна.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция подс. И., редовно призован, се явява лично и заедно с неговите защитници - адв. С.Дучев и Б.Потеров. Адв.Дучев моли въззивният съд да отмени атакуваната присъда и постанови нова такава, с която подзащитния му И. да бъде признат за невинен. Твърди, че в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд се събрали доказателства, от които единствено може да се направи обоснован правен извод, че И. не е извършител на деянието, което му е повдигнато в досъдебното производство и поддържано от прокурора пред първоинстанционния съд. Адв.Потеров поддържа жалбата срещу присъдата на районния съд като подробно аргументира извършените според него от първоинстанционния съд процесуални нарушения и пропуски при анализа на доказателствата по делото и изготвянето на мотивите. Твърди, че мотивите на РС са написани по такъв начин, че трудно се възприемали и се затъвало в детайли, което било равносилно на липса на мотиви и иска отмяна на присъдата и връщане за ново разглеждане от друг съдебен състав. Според него мотивите били едностранчиви и насочени единствено към обосноваване на обвинителната теза и по този начин РС, обосновавайки виновното поведение на подсъдимия, бил излязъл извън стандартите на чл.14 и чл.107 ал.3 от НПК. На следващо място твърди, че пострадалата сама се е поставила в това положение, в което е била, сама е отказала да слезе от автомобила и да изчака подсъдимия да се върне от подписването в служба Пробация, което обосновавало липса на един от основните признаци на състава на престъплението – противоправността на деянието. Моли да се обсъди приложението на института на чл.9, ал.2 от НК като изразява несъгласие с изводите на РС по този въпрос. Моли за оправдателна присъда. Алтернативно,

излага искане да бъде приложен институтът на чл.55 от НК, за намаляване на наложеното наказание предвид прекомерната продължителност на производството.

В защитната си педоария подс.И. отрича да е извършвал противозаконно посегателство срещу С.. В последната си дума моли да бъде оправдан.

Бургаският окръжен съд, след цялостна въззивна проверка на присъдата в предмета и пределите по чл. 314 от НПК, независимо от основанията, посочени от страните, намери жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена в установения в чл. 319 от НПК, преклузивен, 15-дневен срок от легитимиран да обжалва и протестира субект, срещу подлежащ на въззивен съдебен контрол по реда на Глава XXI от НПК акт, и пред надлежния съд.

Разгледана по същество, е частично основателна, но по съображения различни от изложеното в нея.

Въззивният съд намира, че по делото, по предвидения в НПК ред и форма, са събрани достатъчни в обемно и съдържателно отношение доказателства, позволяващи правилното му решаване. След самостоятелна проверка и анализ на доказателствената съвкупност, настоящата инстанция възприе за установени фактически положения, до голяма степен сходни с изложените от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваната присъда, както следва:

Подсъдимият И. Х. И., ЕГН *****, е роден на *****

Подсъдимият И. И. и св.А. П.С. живеели във фактическо съжителство в периода юни 2017г.- 14.01.2020 г., през който св. А. С. забременяла за втори път след като през 2018г. била направила един аборт по искане на подсъдимия. На 03.01.2020г. Св.С. съобщила на подсъдимия, че е бременна. Подсъдимият в присъствието на майка си настоял тя отново да направи аборт, но С. отказала, което породило разногласия и напрежение в отношенията им.

На 14.01.2020 г. С. останала да пренощува при родителите си. Вечерта след 22,00 часа подсъдимият посетил дома на родителите на С. и безуспешно се опитал да ги убеди, че дъщеря им трябва да направи аборт, тъй като детето ще се роди с увреждания поради приемани от него медикаменти. При този разговор бащата на С.-св.П.С. му съобщил, че на другия ден А. имала насрочен преглед при св.д-р Мануелян и че той няма да има ангажименти към детето, след което И. си тръгнал.

На 15.01.2020г. А. П.С. и родителите ѝ отишли на преглед при гинеколог д-р Мануелян. Пред кабинета на специалиста ги чакал подсъдимия. Всички влезли при д-р Мануелян. По време на прегледа, подсъдимият обяснявал на лекаря, че е пил хапчета, които ще причинят увреждания на бебето. Д-р Мануелян обяснила, че това няма как да е повлияло на нормалното развитие на плода до този момент.

След прегледа подсъдимият И. убедил св.С., че желае детето, съгласен е тя да не прави аборт и поискал тя да се върне с него в с.Черни връх. Св.С. се съгласила и останала заедно с подсъдимия въпреки несъгласието на нейните родители. Двамата се качили в

колата му - марка „Ауди“, модел „8“, с рег. № А 5835 НН, която била паркирана на ул. „Гурко“ пред кабинета на д-р Мануелян. След като потеглил с автомобила подсъдимия със заплашителен тон запитал С. дали няма да направи аборт като ѝ нанесъл два-три удара с юмрук в корема ѝ. Св.С. отворила пътническата врата на автомобила в движение и се опитвала на няколко пъти да излезе от колата, но подсъдимият я дърпал за косата и я връщал обратно в купето на колата. Накрая, тя все пак успяла да слезе в движение от колата на ул. „И. Вазов“ до автобусната спирка, при което мобилният ѝ телефон изпаднал в колата, а чантата ѝ паднала на улицата. С. започнала да бяга по пътното платно обратно на движението, но подсъдимият я настигнал, задърпал я и я прибрал обратно в колата. С. му казала, че си е загубила телефона при слизането от автомобила, на което подс.И. ѝ отговорил, че той го е намерил в колата и е у него. Продължили движението си към Черни връх. В автомобила подсъдимият ѝ се заканвал, че повече няма да види родителите си, че ще я изведе извън града и ще види какво ще ѝ се случи. По пътя към с.Черни връх, И. си спомнил, че трябва да отиде до пробационната служба в гр.Бургас, където има насрочена среща с пробационен служител, поради което се върнал към централната част на града. Подсъдимият И. паркирал автомобила си на площад „Жени Патева“ в непосредствена близост до пробационната служба. Подсъдимият запитал свидетелката А.С. дали иска да го придружи, на което св. С. отговорила отрицателно. Помолила го да ѝ даде ключовете за автомобила и телефона ѝ, но той не го направил като вместо това заключил вратите на колата с дистанционно управление и се отправил към пробационната служба. След като подс. И. влязъл в пробационната служба, св. С. се опитвала безуспешно да отвори последователно всички врати или прозорци на автомобила, след което започнала да блъска с ръце по прозорците на автомобила, което задействало алармената му система и привлякло вниманието на минувачите. Свидетелката К.Б. се приближила до автомобила. Св.С. обяснила, че е заключена в автомобила от приятеля ѝ, който ѝ взел телефона.Тя помолила св.Б. да се обади на баща ѝ и ѝ продиктувала номера, в отговор на което св.Б. позвънила на св.П.С. и му обяснила, къде и в какво положение се намира дъщеря му. Св. Б. влязла в намиращия се в близост клон на „Инвестбанк“ АД,където обяснила на св.Н.К. за заключеното в автомобила момиче. Св. Н.К. излязла и видяла в л.а. „Ауди“ момиче, което блъскало по стъклата на прозорците и изглеждало видимо разстроено. Св.К. също позвънила на номера на бащата на св.Ал.С., който отговорил,че пътува. Родителите на пострадалата се опитвали неуспешно да се свържат с нея на мобилния ѝ телефон. Междувременно св.П.С. подал сигнал за случващото се на тел.112. На мястото на събитието пристигнали служители на 01 РУ-МВР Бургас - св.П.Д. и св.М.Др., които също възприели пострадалата да плаче и да блъска стъклата на прозорците на л.а. „Ауди“ и извършили безуспешен опит да отворят вратите на автомобила. Малко след това пристигнали родителите на С. на площад „Жени Патева“. В същия момент от Пробационната служба излязъл и подсъдимият И. И., който забелязвайки насъбралите се хора и органите на реда около автомобила, отключил вратите на превозното средство с дистанционното и св.С. веднага излязла от него. След инцидента св.А. С., П.С. и У.С., както и подсъдимият И. Х. И. посетили 01 РУ-МВР Бургас, за да предоставят сведения и обяснения за случая.

Видно от съдебно-техническата експертиза лекият автомобил „Ауди“, модел S8 с ДК №5835НН има монтирано фабрично радио дистанционно управляемо централно заключване, като заключването и отключването на автомобила се извършва чрез ръчно натискане бутоните на дистанционното управление. Обхватът на заключване на автомобила е с голям диапазон на действие, като при експеримента на повече от 10 м. отдалеченост от автомобила при манипулиране с дистанционното автомобилът вещото лице е установило, че се отключва и заключва безусловно. Вещото лице конкретизирало, че без ръчно активиране на дистанционното за позиция заключване изследваният автомобил не е възможно да се самозаклучи. Посочило е с категоричност и че няма функция за автоматично заключване при отдалечаване на ключа от автомобила. Уточнило е, за да се активира звуков или светлинен сигнал на алармената система при наличие на човек в купето, е нужно да се предизвика много силно заклащане на автомобила /силна вибрация/, както и че към момента на изготвяне на заключението в автомобила не са намерени допълнително монтирани устройства за защита на автомобила.

Описаната фактическа обстановка се установява въз основа на гласните доказателства – частично от обясненията на подсъдимия, от показанията на свидетелите А. П.С. от съдебното производство и тези от ДП, прочетени и приобщени по реда на чл.281, ал.1, т.1 НПК, У.В.С. от съдебното производство и показанията ѝ от ДП, прочетени по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.2 НПК, П.Ст.С., К.Д.Б. от съдебното производство и от показанията ѝ от ДП, прочетени по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.2 НПК, Н.П.К. от съдебното производство и показанията ѝ от ДП, прочетени по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.2 НПК, А.П.Ат. от съдебното производство и прочетените и приобщени показания в т.1, л.52 от ДП по реда на чл.281, ал.5, вр.чл.281, ал.1, т.1 НПК и приобщените по реда на чл.281, ал.5 НПК показания от т.4, л.30 от ДП/, М.Н.Др. от съдебното производство и прочетените по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.1 НПК, А.К.П.-Г., Ст.Кр.Т., М.Анг.М. от съдебното производство и прочетените по реда на чл.281, ал.5 НПК от ДП, П.С.Д. /прочетени по реда на чл.281, ал.5, вр.чл.281, ал.1, т.4 НПК л.22-23 от т.4 от ДП/, Т.Св.Л. от прочетените и приобщени показания от ДП по реда на чл.281, ал.4 вр.ал.1, т.1 НПК в маркираните части на л.105-106 в т.4 от ДП, С.Зв.Зв., Д.Г.К. Ем.К.П., заключението на приобщената съдебно-техническа експертиза /т.1, л.66-68 от ДП/, доклад история на превозно средство Audi S8 WAUZZZ4E47N002240, справка за съдимост на подсъдимия И. И. /л.211 от съдебното производство/, писмо-справка от ЦПЗ „проф. Д-р И. Темков“ Бургас изх.№1104/210720, докладна записка рег.№434р-14255/27.07.2020 г., удостоверяваща, че след поименна справка в „ЦКОС“ и ЕАР-КОС се установява, че И. И. не притежава огнестрелни оръжия по см. на ЗОББВПИ; амбулаторен лист №000066/30.04.2020 г., изд. от Акушеро-гинекологичен център, удостоверяващ бременност в 32 гест. седмица на А.С., амбулаторен лист №000193/19.02.2020 г., издаден от акушеро-гинекологичен център гр.Бургас, удостоверяващ бременност на св.С. в 21 гестационна седмица, амбулаторен лист №000000/09.01.2020 г., издаден от акушеро-гинекологичен център гр.Бургас, удостоверяващ бременност на св.С. в 14 гестационна седмица, удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане №304 на Д.Ал.С., роден на *****. от майка А. П. С., справка за собственици на л.а.

„Ауди S8“ с рег.№А 5835НН рамаWAUZZZ4E47N002240, справка от Районна служба „Изпълнение на наказанията“ Бургас рег.№2160/12.11.2021 г., ведно с копия на график за провеждане на срещи; работен лист от проведена среща и обратна връзка от проведена среща, протокол за оглед на местопроезшествие от 18.10.2021г., придружен с фотоалбум, комплексна заключенията на съдебно-психиатрично-психологична експертиза по отношение на И. Х. И. /ТОМ 4, л.44-51 от ДП/ и комплексна съдебно-психиатрично-психологична експертиза по отношение на А. П.С. /Том 4, л.53-79 от ДП/; заверено копие от медицинска документация на А. П. С. в Отделение по спешна медицина „УМБАЛ Бургас“ АД, във вр. с открита рана по окосмената част на главата, протокол за изготвяне на веществени доказателствени средства, от 21.03.2022 г./л.107 том 4 от ДП/, CD-диск с надпис 20584p-661/04.03.2022 г. /л.110 от т.4 от ДП/, писмо от 10.03.2022г. на ГД „Охрана“ във вр. с искане за предоставяне на видеозаписи от гр.Бургас /Стария съд/ пл.Жени Патева, писмо от 16.03.2022 г. от ГДИН, ОС „Изпълнение на наказанията“ и другите писмени доказателства.

Извършеният от първостепенния съд доказателствен анализ съответства на изискванията на закона – осъществен е при спазване правилата на формалната логика, доказателствените източници са изследвани обстойно, поотделно и във връзка помежду си, като съдържанието им е установено и тълкувано коректно и без да бъде извращавано, подценявано или надценявано от съда. Относно събитията на 15.01.2022г. правилно първоинстанционният съд е дал вяра на изключително подробните и хронологически добре подредени свидетелски показания на А. С., които изцяло се подкрепят от останалите гласни и писмени доказателства. Обосновано съдът е кредитирал и заключението на СТЕ и в тази връзка е отхвърлил защитната версия на подсъдимия, че автомобилът се е самозаклучил при отдалечаването му с ключа от него предвид на това, че вещото лице не е констатирало такава функция и е дало заключение, че заключването и отключването на автомобила се извършва само чрез ръчно натискане бутоните на дистанционното управление. В съдебния акт са налице изложени от РС подробни съображения по оценката и анализа на доказателствения материал, които въззивният съд изцяло споделя, поради което не е необходимо да се преповтарят. Настоящият въззивен състав намира, че от изложените от първоинстанционния съд съображения може да се установи по какъв начин е формирано вътрешното му убеждение, въз основа на кои доказателства е достигнал до изводите си и по-точно кои доказателства ползва и на кои не се доверява, и защо. На следващо място, РС е изложил и подробни мотиви относно правната страна на приетите от него за установени факти, въпреки множеството цитати от практиката на ВКС, които са безспорно ненужни. В този смисъл не може в никакъв случай да се приеме, че мотивите на РС са неясни, непълни или противоречиви, както твърди защитата.

При правилно установяване на основните факти, основният спорен въпрос, който следва да се разреши е относно съставомерността на деянието, за чието извършване е обвинен подсъдимия И.. Безспорно е, че със заключването на А. С. в неговия автомобил без нейното изрично съгласие за това, подсъдимият без законово основание съзнателно е възпрепятствал възможността ѝ за свободен избор на придвижване в пространството.

Според въззивният съд обаче, формалното наличие на обективните признаци на престъплението противозаконно лишаване от свобода, не е достатъчно за ангажиране на отговорността на подсъдимия по чл. 142а от НК. Както е посочил и РС, обществената опасност на подобен тип посегателства по чл.142 и чл.142а от НК, се предопределя от тяхната индивидуална тежест и целенасоченост, което от своя страна предполага и изводите за точната правната квалификация /в т. см. Решение № 98 от 23.08.2017 г. на ВКС по н. д. № 1028/2016 г., II н. о., НК/. С оглед конкретиката на процесния случай, настоящият състав счита, че действията на подсъдимия И., извършени на 15.01.2020г. по отношение на личността на С., описани в обвинителния акт, са разделени изкуствено без да е отчетена цялостната им субективна насоченост. ОС напълно споделя изводите на РС, че фактите по делото разкриват картината на една продължителна връзка, включваща фактическо съжителство между подсъдимия и св. С., възникнало състояние на бременност на св.С. и нейното желание да роди детето, с което подсъдимия не е бил съгласен. Това негово несъгласие било обективно изявявано последователно пред самата С. и нейните родители, и пред акушер-гинеколога д-р Мануелян като събитията от 15.01.2020 г. са кулминацията на неговото силно и непоколебимо желание св.С. да извърши аборт, незачитайки нейното желание да задържи детето. Видно е, че централен момент в цялостното поведение на подсъдимия е принудата като нейната насоченост е била да въздейства принудително върху волята на С., за да изпълни неговото желание да извърши аборт, като заключването ѝ в автомобила е последното от цяла поредица от негови действия, насочени към постигането на този резултат. РС в мотивите си към присъдата сам е достигнал до извода, че централен момент в цялостното поведение на подсъдимия е принудата и нейната насоченост - да въздейства чрез силова и психическа доминация върху волята на А. С. като преместването ѝ в пространството и заключването ѝ в близост до площад „Жени Патева“ бил символна демонстрация на желанието му да я подчини на своята воля. Такова тълкуване според РС се съдържа в психологическата характеристика на деянието, а именно, че установеното с деянието трайно престъпно състояние е било само междинна цел, средство за постигане на един по-далечен резултат да склони пострадалата да предприеме действия по прекъсване на бременността. ОС споделя тези заключения на РС. Действията на подсъдимия от 15.01.2020г. са изцяло свързани с бременността на С. и желанието ѝ да задържи детето съответно, като главен мотивационен фактор в поведението на подсъдимия се откроява желанието му да принуди св. С. противно на волята ѝ да направи аборт (което изрично е заявено и в обвинителния акт, както и е признато от първата инстанция по същество). Анализът на обстоятелствата, свързани с упражнената на 15.01.2020г. от подсъдимия спрямо С. физическа и психическа принуда довела в крайна сметка до противозаконното лишаване от свобода на пострадалата, води до извода, че общата субективна насоченост между предшестващите насилствени действия и вмененото с обвинителния акт съставомерно заключване на автомобила е именно това - да въздейства принудително върху волята на С., за да изпълни неговото желание да извърши аборт. Именно поради това, че до момента не е могъл да постигне този резултат, подс.И. е заключил св.С. в автомобила си докато трае срещата му с пробационния служител за да може впоследствие да продължи да оказва

психологически и физически натиск върху нея за да се съгласи тя да извърши исканото от него преждевременно прекъсване на бремеността ѝ. Възпроизведените в обвинителния акт и възприети в присъдата факти свидетелстват, че формално е налице противозаконно ограничаване на свободата на придвижване на С., но в конкретния случай действията, определени от РС като лишаване от свобода (принудителен престой автомобила за около 30 мин) нямат самостоятелно значение извън цялостното поведение на И. на 15.01.2020г. Ето защо, въззивният съд намира, че същинското престъпление, за което И. следва да понесе отговорност е не за противозаконно лишаване от свобода, а за принуда по чл. 143, ал. 1 от НК - за това, че на 15.01.2020 г. в гр. Бургас, принудил А. П. С., ЕГН: *****, да извърши нещо противно на волята ѝ – да направи аборт, като употребил за това сила и заплашване, за което са се съдържали факти в обвинителния акт и мотивите на първата инстанция по същество, поради което и правото му на защита не търпи ограничения от такава преквалификация. В този смисъл ОС реши да приложи правомощията си по чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК, като преквалифицира дейността на подсъдимия като престъпление по чл. 143, ал. 1 от НК и съответно да го оправдае по обвинението за извършено престъпление по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК, за които е бил осъден от РС.

Приетата от ОС Бургас нова правна квалификация поставя въпроса дали преквалифицирането на деянието от противозаконно лишаване от свобода в принуда по чл.143 от НК едва във въззивното производство, където изменение на обвинението по реда на чл. 287 от НПК е недопустимо, поставя подсъдимия в по - неблагоприятно положение и по този начин накърнява процесуалните му права. Константна е практиката на ВКС, че когато се касае за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление без съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, съдът /независимо дали се касае за първата или за въззивната инстанция/ не само може, но и е длъжен да квалифицира правилно деянието. Следва да се има предвид, че съдът може да постанови оправдателна присъда, единствено ако извършеното от подсъдимия не съставлява престъпление въобще, а не само това по обвинителния акт /в този смисъл Р. № 3/2001 год. на II н. о., Р. № 433/2001 год. на I н. о., Р. № 452/2001 год. на I н. о. и др./. В настоящия случай са налице и двете посочени предпоставки. Докато за деянието чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода от три до десет години, за престъплението по чл.143, ал.1 от НК санкцията е лишаване от свобода до шест години. Очевидно е, че престъплението по чл. 143 от НК е по - леко наказуемо предвид липсата на специален минимум и по - ниския максимум на предвиденото наказание. От друга страна представителят на прокуратурата е изложил в обстоятелствената част на обвинителния акт достатъчно факти, очертаващи състава на престъплението по чл.143, ал. 1 от НК. В обвинителния акт са детайлно описани действията на И. от 15.01.2020г. спрямо С. - нанасяне на удари в корема на С. докато са били в колата след прегледа при лекаря, дърпането и принудителното ѝ качването в автомобила след като тя излязла от него в движение, заканите, че повече няма да види родителите си, че ще я изведе извън града и ще види какво ще ѝ се случи, които са завършили с инкриминираното заключване в автомобила. Тези обстоятелства са били предмет на доказване в съдебната фаза на наказателния процес и

срещу тях той се е защитава както пред първата инстанция, така и пред настоящия съдебен състав. Изложеното демонстрира, че подсъдимият и неговата защита са били надлежно информирани за всички обстоятелства и конкретни действия, обуславящи правната квалификация както по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК, така и по чл.143, ал.1 от НК. На последно място, настоящият състав прие, че преквалифицирането на деянието на подсъдимия И. от чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК в такова по чл.143, ал.1 от НК няма да наруши правото му по член 6, § 3 (а) от ЕКПЧ. Това е така, предвид процесуалната възможност на И. да поиска възобновяване на делото по реда на чл.419 и следв. от НПК и с оглед правомощието на апелативния съд по чл.425, ал.1, т.2 от НПК да отмени присъдата и решението на въззивния съд и в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК да оправдае подсъдимия в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда. В решението на ЕСПЧ по дело *DALLOS v. HUNGARY*, no. 29082/95, 1 March 2001, §§ 47-53/ е прието, че не е допуснато нарушение на член 6, § 3 (а) от ЕКПЧ, тъй като жалбоподателят е имал възможност да са защити пред Върховния съд на Унгария по преквалифицираното за пръв път от въззивния съд обвинение. В цитирания казус, Върховния съд е разгледал изцяло делото на жалбоподателя както от процесуална, така и от гледна точка на материалното право, като е имал правомощия да замени осъдителнатие /за разлика от делото Пенев срещу България, жалба № 20494/04, 7 януари 2010 г./, поради което и оценявайки справедливостта на производството като цяло – и с оглед на естеството на разглеждането на делото пред Върховния съд – е бил убеден, чеа присъда с решение за оправдаване, но е отхвърлил защитата на жалбоподателя по този въпрос. Установявайки тези обстоятелства, ЕСПЧ е бил удовлетворен, че жалбоподателят е имал възможността да представи защитата си пред Върховния съд по отношение на преформулираното обвине всички недостатъци в производството пред Окръжния съд са били отстранени пред Върховния съд и е достигнал до заключението, че правата на жалбоподателя да бъде подробно информиран за естеството и причината за обвинението срещу него и да разполага с достатъчно време и условия за подготовка на защитата си не са били нарушени. Ето защо, мотивиран от горното ОС Бургас прие, че не съществуват пречки, свързани с правото на защита на подсъдимия за преквалифициране на деянието му в по - леко наказуемо, тъй като пред него съществува възможността да се защити по отношение на преформулираното обвинение пред Апелативния съд по реда на чл.419 и следв. от НПК.

В съответствие с посочената промяна на квалификацията ОС съобрази индивидуалната тежест на извършеното, като отдаде значение на това, че деецът при осъществяване на принудата е реализирал, макар и с по-нисък интензитет, ограничаване на свободата на придвижване на св. С., която е била бремна в този момент и подсъдимият е бил наясно с този факт. Съпоставката с правилно установените от РС и подробно изброени, смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, които ОС изцяло споделя, дават основание за преценката, че при предвидените предели на санкцията по чл. 143, ал. 1 от НК - лишаване от свобода до 6 години, на подсъдимия следва да се наложи наказание към минимума /както е постъпил впрочем и РС по отношение на наказанието за престъплението по чл. 142а, ал. 3,

т.1, вр. с ал. 1 от НК като е определил наказание към минимума/, а именно осем месеца лишаване от свобода. Така индивидуализираното наказание за осъществено престъпление по чл. 143, ал. 1 от НК е справедливо и съобразено със специфичните особености на конкретния случай и е съответно на обществената опасност на подсъдимия и на извършеното от него деяние като ще е достатъчно за постигане на всички цели по чл. 36 от НК. Искането на защитата за приложението на чл.55 от НК в случая не може да бъде удовлетворено, тъй като са налице значителен брой отегчаващи отговорността на И. обстоятелства – наличието на предходно осъждане, упоритостта на действията на подсъдимия и фактът, че престъплението е осъществено спрямо бременна жена, които не могат да бъдат negliжирани и несъобразени при определяне на наказанието. Гореизложените факти изключват и приложението на чл.9, ал.2 от НК в случая. Известно е, че всяко посегателство върху бременна жена поставя в опасност не само нейното здраве и живот, но и този на плода. Ето защо, няма как да се приеме, че осъществената принуда включваща закани, физическо насилие и лишаване от свобода спрямо бременна жена, с цел да бъде принудена да извърши аборт, не е общественоопасно или пък обществената му опасност е толкова явно незначителна, поради което и това деяние да не е престъпно.

С оглед изложеното за правната квалификация и наложеното наказание, първоинстанционната присъда следва да бъде изменена. В останалата част, касаеща приложението на чл.68, ал.1 от НК, определения режим на изтърпяване на наказанията, уважения размер на гражданския иск, разноските по делото, възложени в тежест на подсъдимия и разпореждането с веществените доказателства, същата следва да бъде потвърдена. Правилно и законосъобразно е било приведено в изпълнение наказанието по НОХД №1162/2017г. на ОС-Бургас, тъй като настоящото деяние е извършено в изпитателния срок на това наказание. Законосъобразно и в съответствие с чл. 57, ал. 1, т. 2, б.“в“ от ЗИНЗС, РС е определил първоначален „строг“ режим за изтърпяване на двете наказания, тъй като общия им сбор надвишава две години. Съдът намира уважения размер на гражданския иск за справедлив и съответстващ на претърпените от пострадалата неимуществени вреди от деянието.

При цялостната служебна проверка на правилността на атакуваната присъда по реда на чл. 314, ал. 1 от НПК, въззивният съд не констатира други допуснати от първата инстанция съществени нарушения на материалният закон или на процесуалните правила, водещи до цялостна несправедливост на процеса срещу подсъдимия.

Така мотивиран, на основание чл.334, т.3 вр. с чл.337 ал.1 т.2 от НПК, Бургаският окръжен съд,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 98/17.05.2023 г. по НОХД №1871/2022 г. по описа на БРС относно осъждането на подсъдимия И. Х. И., ЕГН:*****, за престъпление по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК, като ПРЕКВАЛИФИЦИРА дейността му по чл. 143, ал. 1 от НК

като го признава за виновен в това, че на 15.01.2020 г. в гр. Бургас, принудил А. П. С., ЕГН: ***** , да извърши нещо противно на волята ѝ – да направи аборт, като употребил за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от НК вр. с чл.54, ал.1 от НК му налага наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ОСЕМ МЕСЕЦА и ОПРАВДАВА същия по обвинението да е извършил престъпление по чл. 142а, ал. 3, т.1, вр. с ал. 1 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____